

Bústia

EL RACÓ
DELS LECTORS

CORREU

Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona

FAX

93 316 39 36

ADREÇA ELECTRÒNICA

bustia@avui.cat

Totes les cartes adreçades a la **Bústia de l'AVUI** -encara que es publiquin amb inicials- han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número del carnet d'identitat. Així mateix, cal que siguin escrites a doble espai i que no superin les quinze línies d'extensió. L'AVUI es reserva el dret a escurçar-les. En cap cas es mantindrà correspondència sobre les cartes adreçades i no publicades ni s'atendran trucades telefòniques.

Un nou alcalde per a Barcelona

■ Els barcelonins ja tenim nou alcalde, el senyor Jordi Hereu, substituint el qui ha sabut portar amb molt de seny l'alcaldia de la nostra ciutat, el senyor Joan Clos. En primer lloc vull felicitar el senyor Clos per la seva gestió municipal i, en segon lloc, també vull felicitar el senyor Hereu per la seva elecció. Desitjo de bon grat que aquesta curta legislatura municipal fins a les properes eleccions reflecteixi l'exemple de coherència, treball i bona ciutadania que ha donat el que ara és nou ministre d'Indústria. De debò, esperem que la nova etapa en aquesta alcaldia doni a la nostre estimada Barcelona els resultats desitjats per tothom. Moltes felicitats senyor Hereu, que per molt anys tinguem a Barcelona i a Catalunya un bon govern d'esquerres.

Xavier Farré Martínez
Barcelona

Tàrrega sense traductors

■ La regidora de Sanitat de l'Ajuntament de Tàrrega ha dirigit una carta a les ciutadanes compres entre 50 i 69 anys per desenvolupar el que ha anomenat *Projecte de recerca: qualitat de vida, nutrició i risc d'osteoporosi*, fruit d'un conveni entre el mateix ajuntament i l'Escola d'Infermeria de la Universitat de Lleida.

Diu la carta que s'han proposat aprofitar aquest moment per fer una valoració de la salut de la població femenina de l'edat abans esmentada.

Participar en l'estudi és voluntari i, per fer-ho, s'han d'emplenar uns impresos en els quals es formulen una sèrie de preguntes. El curiós, per dir-ho d'alguna manera, és que tota aquesta enquesta està escrita en llengua castellana amb una nota aclaridora que diu: "Els qüestionaris que us adjuntem perquè els respongueu i que formen part de l'estudi, són en llengua castellana. Actualment no es disposa de traduccions validades al català que es puguin utilitzar en estudis com aquest".

Jo, en la meua bona fe, creia que havíem superat aquella fase en la qual un president de govern va manifestar la seva estranyesa davant el fet que alguns catalans poguessin arribar a pensar que en la seva llengua es podia cursar una carrera universitària. Pobre de mi i pobra de la nostra llengua.

Ah, que no ho havia dit: l'Ajuntament de Tàrrega el formen els membres d'un diguem-ne peculiar grup que s'autoanomenen independents, amb el suport del PSC i ERC. I el que encapçala aquests últims és un dels que va aparèixer al darrere d'un ridícul paperet al Congrés de Diputats reivindicant l'ús del català.

Ramon Argiles Llobet
Tàrrega

Carta del dia

Volar és un plaer

■ Està demostrat que sortir del Prat pot arribar a ser un suplici però és que hem comprovat que arribar-hi, sovint, també és una odissea. Com ens va passar a mi i a la meua família en tornar d'unes vacances a Turquia, el 4 de setembre. Havíem comprat un *pack* d'avió i hotel a la delegació de Terrassa de l'agència Crisol, que ens va vendre un viatge d'Iberojet, i fins a l'hora de tornar tot havia anat bé. Els problemes van començar quan ens van anunciar que el vol KKC-0537 de les 14.35 h sortiria a les 16 h. Quan es va fer l'hora d'embarcar ens van comunicar, a través dels panells, un segon retard de quatre hores i mitja suplementàries. Al cap de dues hores de no aparèixer ningú, ens van donar uns vals per dinar (i dic dinar!) i ens van deixar al restaurant fins que, suposo, devíem començar a fer nosa perquè ja s'havia fet l'hora de sopar. A les 22 h ens van fer baixar a la zona d'embarcament, on ens vam quedar tancats fins les 23.45 h. Vam arribar al Prat a tres quarts de tres de la matinada. Tot això ho vam patir prop de 200 persones, entre elles la meua filla de sis anys.

Un record per a Crisol, Iberojet, Atlas Airlines, els aeroports d'Istanbul i Barcelona i, per si de cas, AENA. Viatjar és un plaer, i amb avió, més.

Mercè Magaña Juárez
Terrassa

L'Orquestra Nacional

■ L'Abadia de Sant Miquel de Cuixà, al Conflent, era escenari fa pocs dies d'un dels moments més profunds i eufòrics de la nostra represa cultural i nacional. Un moment cabdal d'aquest 2006. Desenes de joves músics, vinguts d'arreu dels Països Catalans, feren bategar els assistents i el Canigó sencer. L'OJIPC, l'Orquestra Simfònica de Joves Intèrprets dels Paï-

sos Catalans, sota la direcció de Salvador Brotons, demostrava amb solemnitat, qualitat i una energia ben tangible que som una nació.

Cordes d'Andorra, l'Alguer, la Franja de Ponent, el Principat i les Illes i vent sobretot valencià prengueren els cors i feren rodolar llàgrimes davant la transcendent sonoritat del temple, que acollia centenars de persones vingudes també d'arreu de la nació i retrobades any rere any a l'entorn de la Universitat Ca-

talana d'Estiu de Prada.

Entre els assistents hi havia els caps de les entitats culturals més actives dels Països Catalans, que, com un delicat tresor, portaven de cada racó de la nostra terra els seus millors músics. D'un extrem i l'altre, des de l'Obra Cultural de l'Alguer a la Institució Cultural de la Franja de Ponent, i del bell mig la mallorquina mare del projecte reeixit, na Magda González, amiga lluitadora que uns dies abans, en un dels assaigs, m'agarrà ben fort i em digué a cau d'orella: "És el nostre exèrcit sonor...!".

Sí. Quasi en un somni vivíem el que s'anava a produir la nit d'un 24 d'agost. Un concert intens, que elevà la nostra terra per damunt de discursos i polítics, de banalitats i derrotes, del foc i el temps, un concert que ens palesà que, si som capaços de tenir una orquestra nacional així, indubtablement, serem el que vulguem ser.

Guillem Chacón i Cabas
Mequinensa

‘Espanyolitis’

■ D'un temps ençà els informatius de TV3 estan experimentat un preocupant atac d'*espanyolitis* galopant. Només cal fer un cop d'ull a l'*Informatiu cap de setmana* del diumenge 3 de setembre al migdia, on la victòria de la *selecció* al campionat del món de bàsquet va rebre una atenció desmesurada: connexions amb Sant Boi (bressol dels Gasol), imatges amb els integrants de l'equip corejant les notes de l'himne es-

panyol, o un *simpàtic* reguitzell de talls radiofònics de les emissores espanyoles més rànries cridant les excel·lències de ser espanyol.

En acabat una nova i àmplia referència a la *selección*, en aquest cas la de futbol, i a la seva transcendental victòria contra la totpoderosa Liechtenstein.

No dic que no informin d'aquestes notícies però no cal dedicar-hi tanta atenció. Si vull conèixer-les amb detall ja connectaré amb Tele 5 o TVE-1, no ha de ser l'objecte primordial de TV3. Això és el que feia TV3 diferent.

Certament, els informatius de *la nostra* estan perdent el centre de gravetat, desplaçant-se cada cop més cap a la Meseta, i no només ho dic per aquest lamentable episodi esportiu. Sr. Escribano caldria que reflexionés sobre el que està passant.

Marc Phomon
Barcelona

Lletra i música

■ En referència a l'article del Sr. Sentís del 10 de setembre, on fa menció de l'ocasió en què Pau Casals va interpretar *El cant dels ocells* davant del president Kennedy, cal aclarir que el text de l'esmentada melodia no és de Joan Alavedra, sinó que es tracta d'una cançó popular d'autor anònim català. En tot cas, el que sí que és de Joan Alavedra és el poema *El Pessebre*, que Pau Casals va musicar.

M. Teresa Giménez i Morell
Barcelona

Retalls

EL RACÓ
DE L'INTERNAUTA

Data: 13/09/2006 07:00:36

No és un fracàs del sistema educatiu, o no ho és només del sistema. Cal, a casa, un ambient d'estudi, de suport a l'esforç. Molt significatiu que un ídol com el Sr. Fernando Alonso digui que és campió del món perquè l'alternativa era anar a l'escola.

Per Daniel Vives Casals

Data: 13/09/2006 08:05:21

És un fracàs dels governants, dels pares i de tots. Els governs només es preocupen dels números i les estadístiques, els pares no es

compliquen gaire la vida i la societat ha oblidat el sentit de l'esforç.

Per Raimon (Teià)

Data: 13/09/2006 02:07:30

Tot el sistema educatiu és un fracàs.

Per M.M.

Data: 13/09/2006 08:10:24

Sens dubte el fracàs és dels pares, que no saben imbuir als seus fills l'esperit d'estudi i de sacrifici. Els èxits ràpids són els més buscats i l'estudi requereix temps i paciència.

Per Pere Font Roca

Data: 13/09/2006 14:43:03

El fracàs escolar és la conseqüència d'un seguit de circumstàncies, entre les quals una de les més rellevants és la incompetència del sistema educatiu. A molts dels joves d'avui, ni els motiva estudiar ni s'hi senten obligats. La

manca d'expectatives i d'uns referents d'autoritat, i la inexistència d'un sistema educatiu eficaç podrien ser les principals causes de la deriva del sistema.

Per Joan

Data: 13/09/2006 08:54:57

El fracàs no és que un 30% no acabi l'ESO: el fracàs és l'estructura global del sistema. No funciona, l'analfabetisme funcional creix i el pitjor és que no hi ha voluntat política per solucionar-ho. Com sempre, els rics enviaran a estudiar els seus fills a l'estranger.

Per Almt

Data: 13/09/2006 09:38:52

Estem en un país de gresca contínua i de manca de sentit de la responsabilitat. Un país on tot s'hi val i on ningú es vol fer càrrec de res. Per tant, és normal que els fills siguin com els progenitors.

Per Gabriel

L'enquesta

A la web de l'AVUI
www.avui.cat

La pregunta d'avui:

¿És evitable el caos provocat pels aiguats de les últimes 48 hores?

- Sí
- No

La pregunta d'ahir:

¿És un fracàs del sistema educatiu que el 30% dels alumnes no acabin l'ESO?

Les vostres respostes:

